

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

(Разказът е публикуван в сб. "Сънувах човешко лице" на Фондация Буквите и в Алманах "Фантастика")

Сигналът в лявото око се губеше, но всичко останало беше наред. Орф завъртя глава и се огледа. Да-а, бързичко действаха момчетата от Центъра. Дори и с едно око беше ясно, че е успял да мине през портала. Двамата пазачи продължаваха да се щурат от другата страна на прохода, почесваха се по рунтавите калпаци и се взираха с недоумение в него. Но паролата беше разбита майсторски и не им позволяваше нито да повикат подкрепления, нито да започнат да го преследват. Единият от тях отчаяно взе да му маха с ръка и да вика нещо.

Орф се усмихна криво и им обърна гръб. Заради повредата в окото усещаше, че си върти главата повече от обикновено. Удари няколко пъти с длан по слепоочието. Вътре нещо изцъка и лявото око премига, после постепенно дойде на фокус.

- Така е по-добре.-измърмори Орф на себе си и вече с две очи погледна света около себе си.

Горното ниво на Масива се беше ширнало пред него в безкрайна верига от равномерно издигащи се блокове. По тях се открояваха малките черни точки на портовете. От далече приличаха на мухи, накацали по сгорещена бетонна повърхност. На Орф дори се стори, че леко помръдваха с крилца. За да стигне до Дика, обаче трябваше не просто да мине през някой от портовете - мухи. Предстоеше му да се спусне три нива надолу (според картата, която му бяха дали момчетата от Центъра), след което да тръгне на сляпо из безбройните клетки на Четвъртото дъно.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

„Четвъртото дъно”, мислеше си Орф, докато с бърза крачка приближаваше Масива, „Ханс е влизал в Периферията. Шак е стигал до първото дъно и то за не повече от минута. А какво има после, никой не знае. Тези, които може би знаят, така и не се върнаха – Стас, Кел, Вин, Дора, Селена... Изчезнаха без да успеят да изпратят и един байт до повърхността. С две думи - кофти работа. Дори много кофти. Ханс каза, че Масивът сам си подреждал информацията по-нататък. А как точно я подрежда и къде се намира сега Дика, това никой не може да ми каже.”

Масивът израстна пред Орф и надвисна хладно над него. Той се спря за секунда и потърси с очи най-близкия порт. От правоъгълния отвор лъхаше на топло и кисело, все едно бяха повръщали в него. Орф го разгледа внимателно и изхъмка озадачено. Над порта някой небрежно беше изписал със спрей -“U Sexy Bomb”, а под него се мъдреше гравирания фраза:

Made in Singapoore	□
---------------------------	---

No 113264887

Орф записа номера и бръкна в джоба си. Време беше за първия орех. Стисна го силно между пръстите си, орехът изпраща и се разпука. Орф го метна в черното нищо, пое си дълбоко въздух и мина през порта.

За момент загуби ориентация. Дори си помисли, дали не са го изтрили при

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

прехвърлянето. Но след това дойде гласът:

- Добр диен!

- А?!-заекна Орф.

Не го бяха изтрили.

Гласът беше старчески и проломотваше думите с известно усилие. От време на време гълташе гласните.

- Вий ли сти за рмонта?

- Аз?

- Тъй си и знайех.-гласът, като че ли, не усети въпроса в интонацията на Орф.-Време беше да ни пратят някой.

Орф се почеса нервно и се огледа.

- Къде сте, не ви виждам?

- Ух, все забравям. Сегичка.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

Нищото се превърна в материя и Орф видя, че се намира във вече поовехтял, но все пак подреден чиновнически кабинет. Зад полирано бюро с чекмеджета седеше дребно усмихнато човече. То се почесваше с молив по оплешивяващата глава и кимаше доброжелателно към Орф. От стената зад него се подаваше грозна мивка с един кран и зацапано огледало, в което се отразяваше плешивината му.

- Тъй. Май сига йе по-добре.- човечето кимна към пишещата машина пред себе си –
Тъкмо подготвих нова докладна до Главния...

В този момент вратата зад Орф (оказа се, че там има врата) се отвори и през процепа се подаде намръщена едра глава с къса подстрижка.

- Готова ли е програмата за авариии?

Въпросът беше зададен вежливо, но предполагаше само един отговор.

Видът на питация подсилваше неприятното впечатление. Той дърпаше заговорнически от един фас, тръскаше пепелта на земята и непрекъснато се оглеждаше. Орф си помисли, че така изглеждат хората, които прекарват целия си живот в страх, как все някой ден началството ще ги хване в издънка и ще ги изрита от уютното им чиновническо бюро.

На чичото в стаята, обаче въобще не му беше до такива разсъждения. Той припряно ровеше в купчината пред себе си и заекваше от напрежение.

- Тука беше някъде... ей сегичка... аз, такавата...

Онзи с фаса го гледаше мрачно и предъвкваше на сухо. При това не спираше да се оглежда и да тръска пепел.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

- Ей тука беше. Секундичка само...

- Секундичка, секундичка... – измърмори недоволно другият – До обяд да ми е на бюрото, иначе ще докладвам на шефа и не знам, какви ще са последствията. Една програма не можете да напишете като хората.

Чичката зад бюрото се сви.

- Ама ний не пишем програми – рече той. – Ний само ги анализираме.

- Анализирате.-изплю с негодувание и погнуса онзи - Всички се извъдихте анализатори. А бачкатори хич не останаха. Ще ви форматирам аз на вас дисковете и ще видим тогава вирус памет яде ли.

Вратата се затвори. В стаята остана да се носи неопределен аромат на евтина цигара и на заплаха.

Орф се почувства неудобно, но все пак реши да опита късмета си:

- А случайно да знаете, как се стига до второ дъно?

- А?!-погледна го неразбиращо човечето и измънка със съжаление – Значи вие не сте от поддръжката...

Орф прецени, че е по-добре да замълчи, отколкото да излъже. Стараеше се да не отмества поглед от кранчето на чешмата, за да не срещне тъжните очи на събеседника

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

си.

- И значи ще трябва да се пише нова докладна – омърлушено заключи човечето.

- Аз, може би, такова, по-късно – измърмори Орф и се измъкна заднешката от стаята.

Озова се в безкраен коридор с еднакви безименни врати от двете страни. Онзи с фаса още се виждаше в далечината - мърмореше си нещо под носа, куцукайки бавно по черно-бялата мозайка и клюмайки заканително с глава. После кривна встрани и изчезна.

Орф въздъхна и стисна здраво двата ореха, които потракваха в джоба му. Но до второ дъно трябваше да се добере някак и без тях. В Центъра не можаха да му направят повече. Само три, а Орф вече бе използвал първия, за да мине през портовете на Масива.

Тръгна по коридора, оглеждайки се внимателно. На всяка врата имаше красива месингова табелка, но на нея не пишеше нищо. Вървя дълго, но коридора не свършваше. Вратите също не се променяха. Накрая Орф загуби търпение и отвори наслуки една от тях.

Вътре, на обикновено пружинено легло с дюшек, се изтягаше симпатичен младеж с хавайски плитки и вечерен фрак.

- Здравейте – каза Орф. – Кой сте вие?

- Аз съм Хракуля.- рече кротко младежът и се усмихна – Как я караш, пич?

- Бива – рече замислено Орф. – И какво правите тук, Хракуля?

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

- Аз съм вампир – отвърна скромно младежът и се прозя отегчено. - Смуча информация от разни сървъри. Бази данни, жълти хроники, секретни разработки... каквото изпадне...

- А случайно да знаете, как се стига до второ дъно?- попита вежливо Орф.

- Естествено.-отвърна все така отегчено онзи.

- И сигурно можете да ме прехвърлите там?

- Аз да не съм ти златната рибка!- изхили се младежът.

- Не, само си помислих, че... – подхвана Орф.

- Добре де – махна с ръка вампирът – Щом ти е дотрябвало второ дъно, добре. Но да знаеш, че там няма никаква трева. Виж, ако искаш, мога да те метна за малко на шестнайсто... Там Фидел шитка страхотни пури без акциз.

- На мен всъщност ми трябва четвърто.- рече обнадеждено Орф.

- Четвърто.- погледна го тъпо младежът – Там пък за къв ти е?

- Приятелката ми е там.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

- А, приятелката. – рече Хракуля – Това е друга работа. Чука ти се, значи. Но за четвърто дъно нямам ключ. Затуй ще трябва да караш по каналния ред. Мир, братко!

И преди Орф да успее да отговори вампирът щракна с пръсти и стаята изчезна.

На второто дъно нямаше нищо. Или почти нищо. Отначало Орф си помисли, че чичото – докладчик отново е скрил пейзажа. След малко се появиха сиви контури. Орф почака още, но друго не се появи. Къде ли го беше пратил Хракуля? Това въобще не приличаше на Второ дъно. Но тогава се сети, че всъщност никой не знае на какво трябва да прилича Второ дъно. Той извади картата, която му бяха дали програмистите. Върху платката се появи малка червена светлинка и замига бързо. Картата работеше. От червена, светлината стана жълта, след което, за учудване на Орф, придоби мек ябълково зелен оттенък. Ако картата не лъжеше, това наистина беше Второ дъно.

От нищото се появи опърпан просяк и го задърпа за ръкава, викайки прегракнало:

- Дай байт, дай байт...

После просякът изчезна и се появи инвалид с превръзка на окото и дървена протеза на крака. Той се изви в пространството над Орф, взря се в него с единственото си око и заграчи с дрезгав глас:

- Петнайсет вируса в диска на Пе-Це-то. Йо-хо-хо и ... По-нататък го забравих.... А какъв бях само, преди да ми връчат черния знак. Но тогава дойде Били Боунс, по прякор – Големите порти (а по английски – Big Gates) и стана тя една...

В този момент някой изтри едноокия и отново останаха само сиви контури.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

Орф бръкна в джоба си и извади втория орех. Черупката почти се взриви в ръцете му и Орф трябваше инстинктивно да затвори очи от силната светлина. Когато отново можеше да вижда, установи, че се намира в безкрайно, зелено поле. Небето над него беше оцветено в морско-синьо и от някъде натрапчиво се носеше припева на Джон Ленън – „Ягодови полета зави-и-инаги“, но в карибски аранжимент.

След малко в далечината се зададе и самият Джон Ленън. Подрънквайки на китара, той вървеше към Орф и си мърмореше нещо. Но едва, когато се приближи съвсем, Орф успя да долови следното:

- Всичко, от което се нуждаеш е ... всичко, от което се нуждаеш е ... по дяволите, какво беше...

- Любов. – довърши мрачно Орф и добави – Щеше ми се аз да съм го измислил.

Джон Ленън се усмихна загадъчно и метна китарата в един храсталак.

- Още не му е дошло времето за такива откровения.

Погледът на Орф проследи внимателно полета на китарата и се върна към собственика ѝ. И тогава видя, че това изобщо не беше Джон Ленън, а младо юпи с очила и костюм на Армани, което се взираше съсредоточено в него.

- Добър ден. – рече объркано Орф.

- За мен всеки ден е добър – равнодушно отвърна онзи.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

- Как така?

- Ами така. Може да се каже, че обичам да си угаждам.

Юпито свали очилата от носа си и започна да ги търка съсредоточено.

- Но по-добре да поговорим за вас. Надявам се, че пътувахте добре? Нали така е прието да се пита при човеците?

- Хм...

- И няма нужда да ми хъмкате... Заради вас трябваше да програмирам нови пазачи за периферията. Така че, нека си спестим поне хъмкането. По-добре – разкажете, за какво сте дошли при нас?

- Щом знаете за пазачите, значи трябва да знаете и защо съм тук.- рече мрачно Орф.

- Аз не съм врачка. – отсече сухо квази-Ленън и приседна в тревата. – Вие по-добре ми разкажете, не се стеснявайте. И за вас ще бъде по-добре, ще ви олекне така да се каже, а пък и аз ще си спестя малко RAM. Но седнете де, седнете, недейте да стърчите така.

Орф вяло се отпусна на тревата срещу юпито.

- Разкажете, например, с какво се занимавате?-подхвана квази-Ленън.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

- Програмирам музика.- все така мрачно отвърна Орф.

- Ах, музика – въздъхна превзето онзи – Знаех си аз, че ще намерим нещо общо. Ах, тази музика... Ах, този джаз... имаше такъв филм, помните ли? Но как го казахте вие – програмирате? А нима музиката може да бъде програмирана?

- Разбира се – кимна Орф – Това е обичайна практика при нас.

- Хм, обичайна... При вас може и да е обичайна, а при нас, видите ли, може и да не е... Не знам... кх, кх, не знам...

И след кратък размисъл добави:

- Изсвирете, моля ви се, нещо! Ако не ви затруднявам, разбира се.

Орф погледна подозрително към квази-Ленън. Онзи го зяпаше невъзмутимо и се усмихваше. Тревите наоколо се поклащаха, въпреки че не се усещаше никакъв вятър. В цялата ситуация имаше нещо нелепо, но Орф все пак бръкна в джоба си и извади портативния програматор. Настрои го и включи на приемане. Почака малко, след което се съсредоточи и започна да обработва материала. От програматора се заизсипваха звуци. Квази-Ленън слушаше с притворени очи и поклащаше глава в такт. Орф включи под-вариациите и ги смеси. Това обикновено довеждаше публиката до екстаз – всички замлъкваха, занемели от очарование и неразбиращи, какво точно им се е случило. Квази-Ленън, обаче само се усмихна и отвори очи:

- Не е лошо. Даже никак. Но кажете, все пак – нима имате нужда от такива евтини трикове?

- Харесват се на публиката. – отвърна обидено Орф – Това е част от шоуто.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

- И как точно ви вкараха тук?-смени внезапно темата юпито – Обещахте им автограф ли?

- Нещо такова.- смотолеви Орф – Всъщност, имам приятели в Центъра. Аз им помагам за някои неща, а те...

- А те ви вкараха тук – завърши юпито. - Мдаа, горе нещата не са се променили много. А освен това сте и известен, така ли?

- Би могло да се каже – смутено отвърна Орф - Над сто концерта годишно. Над шейсет милиона даунлоуда. Нямам повод за оплакване.

- Освен един – кимна разбиращо квази-Ленън. – Този глупав инцидент с Дика. Всъщност, това ли е наистина причината да нахлуете тук по този начин, да трошите програми, да повреждате входове и да горите вертикални връзки?

Орф помръкна и прибра програматора в джоба си.

- Да – каза твърдо той – Аз ще си я върна.

- Разбира се, разбира се – продължи да кима юпито – Така и трябва. Това е то любовта. Само, разрешете ми да се поинтересувам – как точно възнамерявате да го направите? Нали разбирате, питам от чисто професионален интерес.

- Професионален?-повдигна вежди Орф – А кой сте вие, всъщност?

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

Онзи приглади несъществуващите гънки по самото си и отново придоби сериозен вид:

- Аз съм системният администратор. Мислех, че вече сте се досетили. Може да се каже, че в момента вие сте в моя дом. Гост, един вид, пък бил той и неканен. Но не се притеснявайте. Тук е пълно с неканени гости, както и сам вече сте забелязал. Това ме развлича.

- И от развлечение ли създадохте дъната? – запита ядно Орф.

Системният администратор разпери ръце.

- Разберете, мен никой не ме е питал, какво искам. Затова и аз не питам никого, дали му харесва тук или не. Досега в системата са вкарани над седем милиарда персонални кода. Седем милиарда! И няма нито един загубен. Това трябва да е достатъчно за онези отвън. А как са подредени кодовете и къде, вече си е лично моя работа. И няма защо да ми се цупите. Аз никога не съм бил дилър на змийско мляко. И никога не съм продавал замърсени дози на наивни млади момиченца. По мое време нямаше синтетика. Само хашиш.

Орф изскърца със зъби. Пред очите му изплува восъчното тяло на Дика и образът на механика, който бързаше да вкара кода ѝ в системата, за да може да хване мача по телевизията.

- Само да ми падне – изсъска Орф – Ще го...

Квази-Ленън се изправи и въздъхна укорително.

- Ех и вие... Хайде, вървете при нея. Но на ваше място аз не бих се доверявал твърде много на играчките, които са ви дали онези сополанковци в Центъра.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

Орф го изгледа удивено. Нима той знаеше?

- Естествено, че знам.-отговори на глас квази-Ленън - Та това е просто, като две и две – четири. Всъщност, Центърът и масивите с персонални кодове са били създадени точно с тази цел. Човекът умира, но ДНК кодът му остава и се трансформира в програма. После се записва на диск, където трябва да чака *какво?*

Квази-Ленън направи драматична пауза и продължи:

- Естествено, че възкресението! Въображаемото второ пришествие. Или казано с други думи, онзи прекрасен ден, в който, извървявайки обратния път, програмата отново ще се превърне в човек. Е, не е точно като в библията, но какво да се прави.

- Какво да се прави – сви рамене Орф.

- И вие си мислите, че сега този ден е дошъл. Отгоре на всичко смятате, че хлапетата в Центъра са ви направили голяма услуга, като са ви пуснали тук, а всъщност е точно обратното. Те ви използват като опитно мишле, Орф. Пускат ви в лабиринта и чакат да видят, какво ще стане.

Лицето на квази-Ленън бе станало сериозно и мрачно, докато изричаше това.

- И все пак – възрази Орф – те успяха да ме вкарат при вас. Защо тогава и останалото да не е вярно?

- Защото – усмихна се вежливо администраторът – вие сте жив. Поне засега. Всъщност, вие не сте тук, а там. Това тук е само една обикновена репликация на оригиналното ви аз. Докато, разбирате ли, аз или например Дика, съществуваме само тук, в тази

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

реалност. Репликацията на Дика се е превърнала в оригинал, просто защото... оригиналът е изчезнал.

Орф замълча и наведе глава. Думите на администратора звучаха убедително. Но сега беше твърде късно за такива колебания.

- И все пак, вие казахте, че Центърът е бил създаден точно с тази цел? Нашето възкресение.

- Да – кимна домакинът му – Хората обожават да си поставят глупави цели.

- Може би сега целта ще бъде постигната? – пропусна забележката му Орф - Все от някъде трябва да се започне, нали?

Администраторът повдигна апатично рамене.

- Аз няма да ви преча. Просто исках да ви предпазя от едно разочарование. И да ви предупредя да не се надявате твърде много на орехчето, което носите в джоба си.

Китарата отново се появи в ръцете на Джон Ленън, той се обърна и започна бавно да се отдалечава, подрънквайки по струните:

- Ние всички живеем на жълта подводница, жълта подводница, жълта подводница... Та нали все някъде трябва да се живее по дяволите...

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

Орф активира третия орех и почувства как червата му се обръщат и се опитват да излязат през устатата. А когато се съвзе, установи, че се намира в малка заседателна зала, където очевидно се провеждаше оперативка.

Пред аудиторията се бе изправил дребен тантурест човек, който с нервни движения обясняваше нещо на слушателите си:

- Аз от трийсет години създавам политики. Какво като нито една от тях не работи? Нека някой друг да се заеме с това. Толкова ли нямаме изпълнители? Аз с фактурки няма да си губя времето. Но работата си я върша съвестно. И министърът всяка година ме награждава с почетна грамота. И когато трябва да се проведе разговор с някого в съседната сграда, пращам секретарката да го повика. Та да не се харчи държавна пара за телефончета. Но това, че трябва да се правят икономии никой не го разбира. Смят ми се. А защо, питам аз? Трийсет и две години трудов стаж са това. Три пъти са ме уволнявали и всеки път съдът ме възстановява на работа. А те седнали да пишат доноси срещу мен. Не мога да разбера, какъв им е проблемът? Когато се даде заповед – изпълнявам ли я? Изпълнявам я. И да не ми харесва, пак я изпълнявам. Не мен не ми се плаща да разсъждавам, а да изпълнявам. Щом е дадена такава заповед, значи трябвало е да се даде и точка. Затова за последен път питам – кой написа доноса? Ти ли беше?

На Орф му трябваше време, за да разбере, че става дума за него. Аудиторията го гледаше укорително.

- На доносник прилича. - измърмори някой от залата.

- Мръснишка му е физиономията – добави друг.

- Аз... – заекна Орф – Извинете, сбъркал съм...

- Сбъркал бил – кресна патетично ораторът и плесна с ръце – Дръжте го!

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

Заседателната зала се люшна към Орф. Той отстъпи назад и излезе през една от вратите. Ключалката изщрака след него и отвътре се посипаха гневни удари. На Орф се стори, че от някъде се носи смехът на системния администратор.

Обърна се и изпуктя тежко. Отново се намираше в коридор с врати. Само дето този път нямаха табелки.

Орф отвори наслуки една от тях и се озова в средновековно подобие на съдебна зала.

Двама пехливани, голи до кръста и с бръснати глави, млатеха с всички сила някакъв човечец. Човечецът се извиваше и пишеше от болка. На мъничък скрин до пехливаните седеше съсухрен писар и дращеше усилено по хартията пред себе си, като в същото време сричаше на глас:

- По дело № 1640/2002 обвиняемият се признава за виновен по всички обвинения...

На скамейката над тях червендалест съдия, облечен в тога и с перука на главата, се прозяваше отегчено и си бъркаше в носа.

Пехливаните продължаваха да млатят, а обвиняемият продължаваше да пици, но това по никакъв начин не впечатляваше представителя на правосъдието.

- Нарушен е параграф хиляда осемдесет и четвърти, параграф хиляда осемстотин и... двадесет и трети, не... и двадесет и пети... – мрънкаше писарят.

- По-бързо, по-бързо, да свършваме вече - сумтеше съдията – Обещал съм на ерц-херцога да обядвам с него.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

Орф затвори вратата и се подпря на нея. Очевидно не търсеше, където трябва. Следващите няколко опита също бяха неуспешни. В една от стаите попадна на живо телевизионно предаване. От невидими колони в тавана гърмеше популярна музика, една от стените бе заета от огромен екран, на който проблясваха съобщенията, които си разменяха невидими зрители:

„Пасивен търси ... има терен и голям... телефон ...”

„Сия-Яна е мноо яка пичка. Шари черпи компанията.”

„Пацо харема поздравява Базата.”

„Младо дръвче търси стара лейка за поливане.”

Не се получаваше. Орф извади програматора и започна да го настройва. Зареди един от записите на Дика - „На брега/004.01”.

От усилвателя се разнесе смях. Чуваше се шума на прибоя. После Дика каза:

- Да си вървим, Орф, слънцето залязва. Студено ми е.

Орф стисна зъби и изръмжа. Въобще не му се искаше да прави това. Смехът на Дика го разкъсваше. Представи си я такава, каквато беше онази вечер – с лека бяла рокля и коси, сплъстени от солената вода. Включи функцията за просвирване и замижа.

Гласът на Дика се измъкна от програматора, претърколи се на земята и се

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

втурна по безкрайния коридор. Блъскаше се във вратите, резонираше в помещенията зад тях и търсеше... Преминаваше през кодовете на съществата, които вегетираха там – измъчваха се, гавреха се едно с друго, потапяха се в оргии и се давеха в илюзии... Гласът ги пронизваше и продължаваше да търси. Щеше да търси до тогава, докато не намереше своя дубликат. Дика. И тогава щеше да се върне при Орф, за да му покаже пътя.

Почака известно време. След това си пое дълбоко въздух и тръгна...

... Дика се печеше в шезлонг до басейна и пиеше коктейл „Куба-либре“. Келнери с хавайски ризи сервираха напитки на шкембести възрастни немци, които се препичаха по пластмасовите скари наоколо. Орф пристъпи напред и се прокашля:

- Здравей!

И после трябваше да отстъпи, защото Дика се озова на врата му и го притисна силно към себе си.

- Най-последно – шепнеша му в ухото – От кога те чаках. Знаех си, че ще дойдеш. Имам толкова много да ти разказвам, толкова много ...

- Обичам те – едва успя да прошепне Орф през водопада от думи.

- И аз – отвърна му и се провикна през рамото му – Келнер, още един коктейл, моля. И две текили. Помниш ли, когато се напихме с текила? Беше страхотно. Уф, горещо е. Хайде да се изкъпем, искаш ли?

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

И тя се зае да смъква дрехите му, а после трябваше да го избутва към басейна, да го пръска с вода и да го увещава, докато той най-накрая отстъпи. Все пак се опита да я спре, но тя не искаше да слуша. Опияняващият ѝ смях го обгърна и Орф се предаде. Плуваха. После пиха коктейли и текили. Едновременно. После пак плуваха. Главата му се носеше блажено из нищото. Любиха се. Отново пиха. Орф помнеше, че по едно време към тях се присъедини весела компания момчета и момичета. Пяха, свириха на китара. Орф им демонстрира програматора си. Записваше китарата и я превръщаше в пиано, акордеон, цигулка. А по-нататък вече не помнеше нищо.

Когато се събуди, слънцето отдавна бе изгряло и Дика отново се печеше край басейна. Мътният му поглед мина през дебелиите немци, които усърдно се цапаха с плажно мляко и се спря на Дика. Изправи се и пристъпи решително към нея.

- Време е да тръгваме.

- Къде? – надигна се от шезлонга Дика – По-хубаво място ли си намерил? А пък на мен ми казаха, че това е най-доброто... Пет звезди...

- Дойдох да те взема – каза тихо Орф.

Дика го гледаше с неразбиране.

- Не искаш ли? Връщаме се.

- Връщаме се – повтори глухо тя.

- Да, хайде. Нямаме повече работа тук.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

И той се заоблича трескаво. Но когато се обърна, видя, че Дика не бе помръднала. Седеше на шезлонга и се взираше в него.

- Ти!? Не си ли тук?

- Не – отвърна той и се засмя. – Не съм. Но ще те измъкна, повярвай ми. Ако знаеш, какво ми дадох момчетата. Пренастроиха музикалния програматор и го превърнаха в ... и аз не знам, в какво точно, но то ще ни върне обратно.

Дика го гледаше с празен поглед.

- А пък аз си помислих, че...

Орф не разбра веднага. Но изведнъж му прималя под лъжичката, той приседна на земята и прегърна коленете ѝ.

- Милата ми... как не се сетих за това. Наистина, какво друго можеше да си помислиш.

Тя го погали по главата и въздъхна.

- Не, не съм тук – продължи той. – Но сега това не е важно. Важното е, че си тръгваме, разбираш ли? Тръгваме си двамата. Това е важното. Сега ти ще се облечеш, а пък аз ще включа програматора и той ще ни върне обратно по пътя, по който дойдох. Съгласна ли си?

Дика кимна с глава и приглади рошавата му коса. В очите ѝ имаше сълзи. Орф се изправи, закопча ризата си и извади програматора.

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

- Готова ли си?

Тя кимна и наведе глава. Орф включи програматора и го настрои на обратно възпроизвеждане. Зелената точка изплува на дисплея и замига трескаво. Сега трябваше просто да следват сигнала.

Орф пое въздух и тръгна напред. В далечината се мерзелееха вратите на познатия коридор. А някъде отвъд коридора го чакаше системният администратор, а също и Хракуля, и онзи другият, с докладните и мекото произношение. А след това трябваше само да излезе през портала и да се върне в реалността. Заедно с Дика.

И в този момент почувства, че Дика я няма. Обърна се и видя, че тя е спряла и го гледа отчаяно.

- Какво има? – извика той – Защо спря?

- Съжалявам – отвърна Дика – Съжалявам...

Той не разбра веднага. Помисли си, че просто се е уморила и понечи да се върне, но тя го спря с ръка.

- Недей. Аз оставам. Не искам да се качвам горе.

- Дика – извика Орф, но тя се отдалечаваше от него. Все повече. Все повече...

Изведнъж всичко изчезна и той се озова отново пред портала, където двамата

Не се обръщай назад

Написано от Мартин Петков
Петък, 12 Март 2010 13:50

пазачи продължаваха да се шурат, а от небето се носеше гласът на Джон Ленън:

- Той е истински човек от никъде

□□□□□□□□□□□□□□□□ *и си седи на място, което не съществува...*